

Jan KINT

Medewerker van het nieuwe vicariaat Antwerpen

Drie vicariaten telt het bisdom Antwerpen sinds 1 september. Jan KINT (47), die zijn tijd tot voor kort verdeelde tussen beweging.net en het bisdom, leidt nu het secretariaat van het stadsvicariaat. „Het is belangrijk om in de structuur te staan en zo te zoeken naar wat die voor de volgende eeuw kan betekenen.”

‘Ik wil de Kerk trouw zijn, maar tegelijk nieuwe wegen zoeken’

Jozefien VAN HUFFEL

Hij gelooft in de liefde tussen mensen die we God noemen, in het engagement, de gedrevenheid die we Geest mogen noemen. Jan KINT schreef het een tijd geleden neer in een persoonlijke geloofsbelijdenis. „Dat was nadat mijn oudste zoon me vergezelde naar de paasviering en schrok van het ‘Ja, dat geloof ik’. Hij stimuleerde me om het voor mezelf te verwoorden”, zegt hij. „De traditie is mooi en vreugdevol, maar net zo goed iets om mee te worstelen.”

–Uw eerste job was bij de KAJ. Lig daar de bron van uw eigen engagement, uw ‘Geest’? Allereerst ligt die in mijn familie. Ik had twee Nonkels Bob, een op de televisie en een in het echt, een jezuïet. In het Congolese Kikwit werkte hij op een school waar hij ook bezig was met sport. Om de twee jaar logeerde hij bij zijn zus, mijn moeder. Tijdens die weken was het in ons huis een komen en gaan van bezoekende paters en zusters. Ik werd groot met het beeld van een Kerk die betrokken was op de wereld.

Als scholier was ik actief voor Welzijnszorg en Broederlijk Delen en in de jongerenpastoraal, terwijl ik mijn burgerdienst deed bij 11.11.11. De mix tussen kerkelijk en werelds engagement werd een rode draad. Wie mijn carrière bekijkt, zou kunnen concluderen dat ik geen al te trouwe werknemer ben: twee jaar Amnesty International, zeven jaar Welzijnszorg, twee jaar stad Antwerpen... Soms was er toeval in het spel: de stedelijke armoedecel waar ik bij wilde werken, werd afgeschaft toen ik net goed en wel bezig was.

Bij de KAJ kwam ik binnen als ‘vreemde’. Ik was niet bij een jeugdbeweging geweest en kwam niet uit een arbeidersmilieu. Maar ik amuseerde me, leerde veel en vervolgde mijn weg in de arbeidersbeweging, tot ik er de jongste jaren opnieuw professioneel aan de slag ging. Ik nam nu wel ontslag, maar blijf verbonden. Ook in mijn vrije tijd vind ik het belangrijk om in diverse netwerken actief te zijn. De straat en de stad, de parochie en de KWB.

–Die straat is de levendige Knuffstraat in Deurne. Wat is het geheim?

Toen we er achttien jaar geleden kwamen wonen, kon je ze letterlijk zien veranderen. De mensen die ooit de huizen bouwden, vielen weg en jonge gezinnen namen

Jan Kint: „Het evangelie is mijn referentiepunt. Mijn kinderen moeten dat van hen zelf ontdekken.” © Frank Bahn Müller

hun plaats in. Spontaan vonden we elkaar. Deze zomer waren we aan onze elfde speelstraat en straatfeest toe. We doen mee aan alle initiatieven die de stad voorstelt, van lentepoets tot kerstdrink, en die dynamiek doet weer andere dingen uit de

„Mijn geloof roept me op om mens te zijn voor mijn medemensen, in de straat, stad en wereld”

lucht vallen. Zo kwamen we bijvoorbeeld in de krant met de ‘strijkstraat’, toen een aantal bewoners op Facebook stomweg op het idee kwam om samen te strijken. Mijn oudste zoon is nu zeventien, maar nieuwe gezinnen met kleuters engageren zich.

–Raakte u net zo spontaan betrokken in uw parochie?

Ondanks mijn kerkelijke voorgeschiedenis leefde ik jaren op afstand van de Kerk.

Vóór de KAJ woonde ik drie jaar in Turnhout. Ik had het druk en woonde met moeite twee keer een eucharistieviering bij. Er is echter veel Kerk buiten de Kerk, bijvoorbeeld in de christelijke arbeidersbeweging. Voor velen is hun inzet daar hun vorm van gelovig engagement.

Desondanks viel ik in de Lodewijk Van Monfortparochie met mijn neus in de boter. Zowel in de geesten van de actieve parochianen als in de liturgie is de aandacht voor de wereld er groot. De visie van de voorgangers sluit dicht aan bij hoe ik Kerk beleef. Het kost me dus geen moeite om me hier te engageren. Mijn geloof roept me op om mens te zijn voor de medemensen, in de straat en in de wereld. Ik wil trouw zijn aan de Kerk, maar tegelijk gezond kritisch meezoeken naar nieuwe wegen. Dat kan ik nu ook bij het bisdom.

–U noemt uw nonkel Bob als bron. Wat geeft u daarvan door aan uw kinderen?

Ik hoop vooral dat ze weten wat er in de wereld gebeurt, dat ze erop betrokken zijn en er op de een of andere manier van wakker liggen. En dat doen ze. Mijn oud-

ste zoon engageert zich in de Volkssterrenwacht Urania. De tweede is muzikant. Elke maand vraagt de buurparochie hem te musiceren in de jongerenviering. Ik zeg hem uitdrukkelijk dat hij dat niet moet, maar dat ik het wel geweldig vind.

Voor mij is het evangelie hét referentiepunt. Mijn kinderen moeten zelf ontdekken wat dat voor hen is. En wij, gelovigen, moeten op zoek naar nieuwe wegen.

De Kerk worstelt met een traditie van tweeduizend jaar, zoals de arbeidersbeweging vandaag worstelt met een vorm die in de twintigste eeuw ontzettend veel betekende. Ik vind het dan ook belangrijk midden in de structuur te staan en mee te zoeken naar wat die moet zijn in de volgende eeuw. Erger dan een ouderwetse structuur lijkt me een totaal gebrek aan structuur. Geregeld haken nieuwe impulsen en oude structuren trouwens in elkaar. De KWB en het straatfeest in Deurne, of een initiatief dat het netwerk van beweging.net gebruikt om haar boodschap te verspreiden: dat vind ik een interessante spanning in mijn engagement, professioneel en daarbuiten.